

Udtalelse, han fremsatte før, at man i Himlens Navn skulde holde op. Jeg tror, det var bedre at sige: lad os dog i Himlens Navn fortsætte.

Borgbjerg: Om Ministerkrisens Historie, om Rekonstruktionens politiske Betydning er der ikke gennem de tre forløbne Dages Finanslovdebat skabt synderlig større Klarhed, end der var i Forvejen. De Ord, der er faldet fra Ministerbænken og fra Venstres Ordfører, har været saa velovervejede, saa bevidst taagede, at man mærkede Ængsteligheden for det klare, faste Ord, der muligvis kunde komme til at gøre Skade. Saa skrøbeligt er det hele. Nu har Regeringen jo reddet, jeg vil ikke sige Livet, men dog Tilværelsen — ogsaa døde Ting har jo en Tilværelse, de eksisterer. Regeringen eksisterer videre, Faren er altsaa lige i Øjeblikket drevet over, og det er da muligt, at en fortsat Finanslovdebat — og man har nu i Aftes udtrykkelig med 12 Stemmers Fler-tal vedtaget, at Finanslovsforslagsbehandlingen skal fortsættes — kunde skabe lidt mere Klarhed. Jeg tror, det behøves, og jeg vil i Dag prøve paa at yde et lille kortfattet Bidrag dertil.

Jeg mener, at Ministeriets Rekonstruktion ikke er noget Familieanliggende indenfor Venstre, det har man hævdet fra en vis Venstrepresses Side. Det kommer ikke en Gang de Konservative ved, stod der i „Aalborg Amtstidende“. Jeg mener, det kommer hele Rigsdagen og hele Folket ved. For naar en Regering rekonstruerer sig, maa det vel have en vis Betydning, en vis politisk, social Betydning; der maa vel derigennem peges paa Linier, som det har Betydning, at Rigsdagen og Folket kender. Nu har jeg søgt at følge Ministerkrisens Historie og vurdere Rekonstruktionens Betydning efter det Materiale, der har foreligget offentligt, og jeg vil gerne give mit Billede deraf. Er det urigtigt paa enkelte Punkter, saa beder jeg om, at man fra kyndig Side vil berigtige det, saa faar vi netop den Klarhed, som jeg synes er nødvendig, og som en saadan Finanslovdebat er vel skikket til at kunne fremkalde, hvis man vil det fra alle Sider.

Ministerkrisen begyndte jo aabenbart, da det afsløredes, at Bankerklæringen af 9. Juli ikke holdt. Dette bredte og maatte brede en vis Misstemning, Uvillie, man kan sige Mistillid i selve Regeringen blandt de Medlemmer, der intet havde erfaret om denne Erklæring, i Partiet, blandt de allierede, i de andre Partier, i hele Befolk-

ningen. I den Dagsorden, hvorved Regeringen i Aftes har reddet Tilværelsen, erkender man jo direkte, at denne Erklæring har været med til at bringe Uro og Mistillid; det staar der direkte, og indirekte siger man, at nu gælder det om at genskabe den Ro og Tillid, som denne Erklæring af 9. Juli har været med til at svække. Jeg tror ikke, der i alle Parla-menters parlamentariske Historie i den hele Verden findes en Regering, der re-gerer videre paa et saadant Tillidsvotum, det er vistnok enestaaende i Parla-mentarismens Verdenshistorie. Der maatte brede sig en vis Uvillie, Misstemning og Mistillid, og den førte efterhaanden aabenbart til, at man paa et vist Tidspunkt var blevet paa det rene med, at en virkelig Rekonstruktion af Ministeriet maatte finde Sted. Omkring Lørdagen efter, at vi var traadt sammen, omkring den 7. Oktober, var det utvivlsomt givet, at Statsministeren, Forsvarsministeren, Handelsministeren og Udenrigsministeren vilde træde af. Den høj-tærede Statsminister havde da aabenbart fattet den Beslutning — efter hvor mange Overvejelser og hvor megen Selvovertindelse skal jeg lade staa hen — at træde af, var kommet til det Resultat, at der var ikke andet at gøre, Situationen krævede et Offer, denne Erklæring havde skabt en saadan Uro og Mistillid, at han bl. a. for at faa den fornødne Tillid og Ro genskabt, ikke mindst omkring Landmands-banken — thi en Bank taaler ikke evig Uro —, og for at undgaa ogsaa en poli-tisk Strid derom og dermed den Uro, Bit-terhed og Forgiftning, som muligvis kunde komme derved, maatte træde tilbage. Der var da god Mening i, naar Statsministeren traadte tilbage, at ogsaa Forsvarsministe-ren, hans gamle Ven og Vaabenfælle gen-nem saa mange Aar, traadte tilbage, og der havde intet beskæmmende, end sige uhæderligt, været deri, tværtimod, det havde været en naturlig Ting, og det forekommer mig, at Statsministeren, hvis han havde opretholdt denne Beslutning om at træde tilbage, hvorved Ministe-riet kunde være undergaaet en virkelig Rekonstruktion, havde staaet uendeligt bedre, ogsaa politisk, historisk, end han nu staar. Ethvert Menneske, ogsaa en Poli-tiker, kan gribe fejl, men der er visse Fejlgreb af en saadan Art, at er de be-gaaet, saa er det det naturligeste, det hæderligste, at man tager Konsekvensen deraf, og derved forøger man i Virkelig-heden sin egen Hæder. Der blev i sin Tid sagt om Frede Bojsen, at da han sluttede